Perioada de timp actuală şi cea viitoare (9)

Însuşirile lui antihrist

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Daniel 8.9-14,23-25

Daniel 8.9-14: Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miază-zi, spre răsărit şi spre ţara cea minunată. S-a înălţat până la oştirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oştirea aceasta şi din stele şi le-a călcat în picioare. S-a înălţat până la căpetenia oştirii, i-a smuls jertfa necurmată, şi i-a surpat locul locaşului său celui sfânt. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârşit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pământ, şi a izbutit în ceea ce a făcut. Am auzit un sfânt vorbind, şi un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desfiinţarea jertfei necurmate şi despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul locaş şi oştirea?" Şi el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sfântul locaş va fi curăţit!"

Daniel 8.23-25: La sfârşitul stăpânirii lor, când păcătoşii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără ruşine şi viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuşi; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici şi chiar pe poporul sfinţilor. Din pricina propăşirii lui şi izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulţi oameni care trăiau liniştiţi, şi se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omeneşti.

Însuşirile lui antihrist

Acest locţiitor al lui satan este, în contrast „cu Domnul mântuirii, pe care Dumnezeu L-a ridicat lui Israel în casa robului Său David" (Luca 1.69), cornul mic văzut de Daniel (Daniel 7.8,24-26 „(7:8) Priveam atent coarnele şi, iată, un alt corn mic s-a ridicat printre ele şi trei din coarnele dintâi au fost smulse dinaintea lui; şi, iată, în cornul acesta erau ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea lucruri mari." „(7:24) Şi cele zece coarne sunt zece împăraţi care se vor ridica din împărăţia aceasta; şi după ei se va ridica un altul, şi el se va deosebi de cei dintâi şi va supune trei împăraţi. (7:25) Şi el va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii locurilor preaînalte şi va gândi să schimbe timpurile hotărâte şi legea; şi ei vor fi daţi în mâna lui până la un timp şi timpuri şi o jumătate de timp. (7:26) Şi se va ţine judecata şi îi vor lua stăpânirea, ca s-o distrugă şi s-o facă să piară până la sfârşit."), care iese între cele zece coarne, şi dinaintea căruia sunt smulse trei coarne, şi care avea ochi ca ochii de om, şi o gură care vorbeşte cu trufie.

Este acelaşi corn mic, pe care profetul îl vede în capitolul 8.9-14,23-25. În contrast cu Isus, „Împăratul blând", el este un împărat „fără ruşine şi viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuşi; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici şi chiar pe poporul sfinţilor. Din pricina propăşirii lui şi izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulţi oameni care trăiau liniştiţi, şi se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit, fără ajutorul vreunei mâini omeneşti."

În contrast cu Hristos, Prinţul, el este – „prinţul care va veni" (Daniel 9.26).

În contrast cu Isus, a cărui hrană era, să facă voia Tatălui Său (Ioan 5.30; 6.38 „(5:30) Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis." „(6:38) pentru că am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.") – „împăratul va face ce va voi; se va înălţa, se va slăvi mai pe sus de toţi dumnezeii, şi va spune lucruri ne mai auzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; şi va propăşi până va trece mânia"

(Daniel 11.31-45).

Nu este el şi opusul Împăratului din Sion – acest împărat din Babel, care dispreţuieşte pe Israel, după ce jugul greu a fost luat de la el? Acest „luceafăr de dimineaţă” (ştim că Isus Însuşi Îşi dă titlul acesta; Apocalipsa 22.16 „(22:16) „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt Rădăcina şi Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineaţă“.“), care zice în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, *la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.* ” (Isaia 14.14,15). Toate aceste trăsături au o legătură ciudată cu ceea ce se spune în altă parte despre antihrist. De asemenea este la fel de adevărat că în mod deosebit ceea ce spune mai înainte în Isaia 13.19 „(13:19) Şi Babilonul, gloria împărăţiilor, fala mândriei caldeenilor, va fi ca atunci când a nimicit Dumnezeu Sodoma şi Gomora.“ şi ceea ce urmează în capitolul 14.22 se referă literalmente la Babilon şi la un împărat din Asiria.

Antihrist este în contrast cu Omul ceresc (1 Corinteni 15.47 „(15:47) cel dintâi om este din pământ, făcut din ţărână; al doilea om, din cer.“) şi cu Cel neprihănit din Psalmi – „omul de pe pământ” (Psalmul 10.18), „nebunul, omul stricat, care zice în inima lui: Nu este Dumnezeu!” (Psalmul 14 şi Psalmul 53), „duşmanul, tiranul, care se laudă că poate face răul” (Psalmul 52).

El este acel „cap”, care în ultimele zile ale veacului va fi lovit de judecata Domnului (Deuteronom 32.42-43 „(32:42) Îmi voi îmbăta săgeţile de sângeşi sabia Mea va înghiţi carne,le voi îmbăta de sângele celor ucişi şi al celor captivi,de capul căpeteniilor vrăjmaşului». (32:43) Bucuraţi-vă, naţiunilor, cu poporul Său,pentru că El va răzbuna sângele robilor Săişi va da răzbunare vrăjmaşilor Săişi va face ispăşire pentru ţara Sa, pentru poporul Său“.“; Psalmul 110.6 „(110:6) El va judeca printre naţiuni, va umple totul cu trupuri moarte; va zdrobi pe conducătorul unei ţări mari.“), deoarece în momentul acela solemn în el se concentrează mândria omului şi răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu.

În contrast cu Isus, Cel sfânt şi Cel drept, care S-a smerit şi a luat chip de rob (Filipeni 2.6-11), antihrist este „omul păcatului, fiul pierzării ..., protivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. ... acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale (2 Tesaloniceni 2.3-10; Isaia 11.4 „(11:4) ci îi va judeca pe cei săraci cu dreptate, şi va hotărî cu nepărtinire pentru cei blânzi ai pământului, şi va lovi pământul cu nuiaua gurii Lui, şi-l va ucide pe cel rău cu suflarea buzelor Sale.“).

El este acela, despre care Domnul a spus iudeilor, atunci când le-a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi” (Ioan 5.43).

În sfârşit, el este „antihrist, cel care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul” (1 Ioan 2.22; 4.2-3).

În cartea Apocalipsa el este prezentat succesiv ca: „o gură, care rosteşte vorbe mari şi hule”; ca „fiară, care are două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur”; ca „împăratul al optulea”; şi ca „prorocul mincinos” (Apocalipsa 13.5,11-18; 17.11; 19.19-20).

Concordanţa între Daniel şi Apocalipsa

Dacă te uimeşti, că aceeaşi personalitate este prezentată succesiv prin aşa de multe imagini diferite, să se ia seama cât de mult aceste imagini în principiu sunt în concordanţă unele cu altele, cu toate că fiecare corespunde perspectivei specifice fiecărui scriitor sfânt. Daniel, care profeţeşte despre naţiunea şi Împărăţia care stă în legătură cu poporul lui şi cu cetatea lui sfântă, vede în antihrist pe profetul fals, care, după ce a înşelat pe copiii rătăciţi ai poporului lui, va prigoni pe cei credincioşi, şi anume ca ultim împărat al acestor naţiuni, în ale căror mâini a fost predat Ierusalimul pentru un timp.

Pentru Adunare, care nu se uneşte cu naţiunile lumii acesteia, şi nici cu evoluţiile ei, ci priveşte totul din punct de vedere spiritual şi ceresc, acest împărat este „omul păcatului, fiul pierzării, antihrist”.

Apocalipsa, care în istorisirile ei despre ultimele zile rezumă cerul şi pământul, ne prezintă pe antihrist ca împărat, profet şi în cele din urmă ca pe un animal care într-o anumită privinţă se aseamănă cu mielul, dar care vorbeşte ca un balaur. De asemenea remarcăm, că cornul cel mic din Daniel 7.8 „(7:8) Priveam atent coarnele şi, iată, un alt corn mic s-a ridicat printre ele şi trei din coarnele dintâi au fost smulse dinaintea lui; şi, iată, în cornul acesta erau ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea lucruri mari.“ are ochi ca ochii omului şi o gură, care vorbeşte lucruri mari. Toate acestea descriu foarte bine pe profetul, care în Israel era numit văzător (1 Samuel 9.9 „(9:9) (Odinioară, în Israel, aşa spunea un om când mergea să-L întrebe pe Dumnezeu: „Veniţi şi să mergem la văzător“. Pentru că cel care se numeşte astăzi profet odinioară se numea văzător.)“) şi care de asemenea este o „gură” (Exodul 4.16 comparat cu Exodul 7.1 „(7:1) Şi Domnul i-a zis lui Moise: „Iată, te-am făcut Dumnezeu pentru Faraon; şi Aaron, fratele tău, va fi profetul tău.“). Aceasta este confirmat şi dintr-o altă parte, prin aceea că profetul fals (Apocalipsa 19.20 „(19:20) Şi fiara a fost prinsă, şi falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înşelase pe cei care au primit semnul fiarei şi pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncaţi de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă;“) practică aceleaşi lucruri, pe care le face şi fiara cu două coarne (Apocalipsa 13). Antihrist poate fi al optulea împărat, fie ca a opta formă a domniei romane, din care până acum au fost şase şi a şaptea, tovărăşia celor zece împăraţi, după care se va încheia timpul lor, fie pentru că el este alături şi peste cei şapte împăraţi, restul din cei zece, prezentaţi prin zece coarne, din care trei au fost rupte.

Dacă în final comparăm scopul final al tuturor acestora, aşa cum el ne este făcut cunoscut în Daniel şi în Apocalipsa, atunci avem în Daniel fiara cu cele şapte capete ale ei, restul din cele zece şi cornul mic, şi anume fiara sau împărăţia romană reînfiinţată, cei şapte împăraţi şi antihrist. Aceştia vor fi omorâţi şi aruncaţi în foc. În Apocalipsa 19.19-20 „(19:19) Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi oştirile lor adunate să lupte împotriva Celui care ·şedea pe cal şi împotriva oştirii Lui. (19:20) Şi fiara a fost prinsă, şi falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înşelase pe cei care au primit semnul fiarei şi pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncaţi de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă;“ avem fiara, împăraţii pământului şi profetul fals. Aceştia au fost aruncaţi în iazul de foc, care arde cu pucioasă. Iar restul au fost ucişi de sabia Aceluia care stătea pe cal.

Creşterea permanentă şi deosebită a acestei personalităţi explică şi diversitatea imaginilor sub care ea este prezentată. În cartea Daniel avem mai întâi numai un corn mic, care iese între cele zece coarne; însă curând el rupe trei din ele. La el se văd ochi ca ochii omului şi o gură, care vorbeşte cu trufie, şi înfăţişarea lui este mai mare decât a însoţitorilor lui (Daniel 7.8,20 „(7:8) Priveam atent coarnele şi, iată, un alt corn mic s-a ridicat printre ele şi trei din coarnele dintâi au fost smulse dinaintea lui; şi, iată, în cornul acesta erau ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea lucruri mari.“ „(7:20) şi despre cele zece coarne, care erau pe capul ei, şi despre celălalt corn care a ieşit şi dinaintea căruia au căzut trei;

despre cornul acela care avea ochi şi o gură care vorbea lucruri mari şi a cărui înfăţişare era mai mare decât a semenilor săi.“). În Apocalipsa îi este dată fiarei mai întâi o gură; însă curând este o a doua fiară, care exercită toată autoritatea primei fiare înaintea ei; o fiară cu două coarne, asemănătoare cu ale unui miel, ceea ce fără îndoială înfăţişează puterea civilă şi religioasă a acestei persoane, care este un mare om de stat şi războinic şi totodată profetul înşelător, care face minuni mari şi înşală pe locuitorii pământului. S-a văzut de mai multe ori asemenea lucruri. Persoane, neînsemnate şi neluate în seamă la început, se ridică treptat, asemenea cornului mic în mijlocul celor zece, şi prin faptul că au dominat peste aceia care erau superiorii lor şi prin oratoria lor, prin iscusinţa lor socială şi talentele lor de război au devenit gura şi braţul naţiunii din care au rezultat, şi în cele din urmă au luat toată puterea în mâna lor şi ei înşişi au devenit o putere.

De unde vine antihrist

În ceea ce priveşte originea acestei personalităţi, ea pare să ne fie prezentată prin aceea că în Daniel 7.8 „(7:8) Priveam atent coarnele şi, iată, un alt corn mic s-a ridicat printre ele şi trei din coarnele dintâi au fost smulse dinaintea lui; şi, iată, în cornul acesta erau ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea lucruri mari.“ rezultă din fiara a patra în timpul celor zece împăraţi, aceasta înseamnă, din împărăţia romană reînfiinţată şi în capitolul 8.9 din a treia împărăţie. Aceasta se explică prin presupunerea că această persoană vine dintr-o parte a împărăţiei lui Alexandru, care va fi unit cu împărăţia romană. Antihrist ar putea prin aceasta să fie chiar un iudeu, aşa cum cred unii pe baza Geneza 49.17-18 „(49:17) Dan va fi un şarpe pe drum,o năpârcă pe cărare,muşcând călcâiele caluluica să cadă călăreţul pe spate. (49:18) Am aşteptat mântuirea Ta, Doamne!“, în legătură cu absenţa seminţiei lui Dan în Apocalipsa 7.5-8 „(7:5) din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii pecetluiţi; din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii; din seminţia lui Gad, douăsprezece mii; (7:6) din seminţia lui Aşer, douăsprezece mii; din seminţia lui Neftali, douăsprezece mii; din seminţia lui Manase, douăsprezece mii; (7:7) din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii; din seminţia lui Levi, douăsprezece mii; din seminţia lui Isahar, douăsprezece mii; (7:8) din seminţia lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminţia lui Iosif, douăsprezece mii; din seminţia lui Beniamin, douăsprezece mii pecetluiţi.“ şi potrivit cu Naum 1.11 „(1:11) Din tine a ieşit unul care plănuieşte răul împotriva Domnului, un sfătuitor al lui Belial.“, Ieremia 8.16 „(8:16) Nechezatul cailor lui se aude de la Dan; toată ţara tremură de sunetul nechezăturilor celor puternici ai lui; şi au venit şi au mâncat ţara şi tot ce era în ea, cetatea şi pe cei care locuiau în ea.“ , Deuteronom 33.22 „(33:22) Şi despre Dan a zis:„Dan este un pui de leu,el se aruncă din Basan“.“, Ioan 5.43 „(5:43) Eu am venit în Numele Tatălui Meu şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi.“ şi 2 Tesaloniceni 2.4 „(2:4) care se împotriveşte şi se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuşi se aşază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu.“.

Apariţia lui antihrist

În orice caz el va apare în legătură cu Iudeea şi cu iudeii, care atunci vor fi adunaţi în ţara lor în necredinţă. Cornul cel mic (Daniel 8.9 „(8:9) Şi dintr-unul din ele a ieşit un corn mic, care a ajuns nespus de mare către sud şi către răsărit şi către frumuseţea pământului.“) *„se măreşte spre miază-zi, spre răsărit, şi spre ţara cea minunată”,* aceasta este Iudeea (Ezechiel 20.6 „(20:6) În ziua aceea Mi-am ridicat mâna pentru ei, că îi voi duce din ţara Egiptului într-o ţară pe care o căutasem pentru ei, în care curge lapte şi miere, care este podoaba tuturor ţărilor.“). „Împăratului fără ruşine şi viclean”, pe care îl reprezintă acest corn mic, „din pricina propăşirii lui şi izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulţi oameni care trăiau liniştiţi”. Aceasta pare să spună că prin linguşirile lui va duce la

pierzare pe mulţi din copiii lui Israel. Aceştia sunt aceia cu care el „va face un legământ trainic”, şi anume la începutul ultimei săptămâni (Daniel 9.27 „(9:27) Şi el va întări un legământ cu cei mulţi, o săptămână; şi la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare; şi pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor, până când nimicirea şi ce este hotărât se vor vărsa asupra pustiitorului»“.“). Aceasta este arătat probabil şi în Daniel 11.30,31: el „se va înţelege cu cei ce vor părăsi legământul sfânt ... şi va ademeni prin linguşiri pe cei ce rup legământul.”

Astfel deci copiii lui Iuda, din cauză că nu au primit pe Acela, pe care Dumnezeu în credincioşia Sa li L-a trimis, ca să-i binecuvânteze, prin aceea că El va elibera pe fiecare dintre ei de nelegiuirea lui, vor fi daţi pradă înşelătoriilor şi prigonirilor acestui monstru de nedreptate, căruia îi va reuşi până va trece mânia lui Dumnezeu (Daniel 11.36 „(11:36) Şi împăratul va face după voia sa şi se va înălţa şi se va mări mai presus de orice dumnezeu şi va rosti lucruri uimitoare împotriva Dumnezeului dumnezeilor; şi va reuşi, până când se va împlini mânia; pentru că ce este hotărât se va face.“ ; Ioan 5.43 „(5:43) Eu am venit în Numele Tatălui Meu şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi.“). Deoarece ei au lepădat pe Păstorul cel bun, care a venit „să caute pe cea pierdută, să aducă înapoi pe cea rătăcită, să lege pe cea rănită, şi să întărească pe cea slabă”, vor cădea pentru un timp în mâinile păstorului „căruia nu-i pasă de oile care pier; nu se va duce să caute pe cele tinere, nu va vindeca pe cele rănite, nu va îngriji de cele sănătoase, ci va mânca din carnea celor mai grase, şi nu le va mai lăsa decât copitele” (Ezechiel 34.15-16; Zaharia 11.16 „(11:16) Pentru că, iată, voi ridica în ţară un păstor care nu va cerceta pe cele gata să piară, nici nu va căuta pe cea rătăcită; nici nu va vindeca pe cele rănite, nici nu va paşte pe cele sănătoase, ci va mânca şi carnea celor îngrăşate şi le va rupe copitele în bucăţi.“).

Însă el nu va rămâne numai la rolul unui înşelător. Ajuns la mândrie prin reuşita lui, el se va înălţa în inima lui şi „va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt”, „va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 7.25; 11.36). În timp ce Domnul Isus nu a venit să desfiinţeze Legea şi profeţii, ci să le împlinească printr-o supunere deplină faţă de voia lui Dumnezeu (Matei 5.17 „(5:17) Să nu gândiţi că am venit să desfiinţez legea sau profeţii: n-am venit să desfiinţez, ci să împlinesc.“), adversarul Lui „se va încumeta să schimbe vremile şi Legea” (Daniel 7.25), aceasta înseamnă Legea şi dreptul lui Moise, care în timpul acela vor fi în vigoare. În mod deosebit va desfiinţa jertfa zilnică (Daniel 9.27; 11.31 „(9:27) Şi el va întări un legământ cu cei mulţi, o săptămână; şi la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare; şi pe aripa protectoare a urâciunilor va veni un pustiitor, până când nimicirea şi ce este hotărât se vor vărsa asupra pustiitorului»“.“ „(11:31) Şi oştiri vor sta de partea lui şi vor profana locaşul sfânt, cetăţuia, şi vor înlătura jertfa neîncetată şi vor aşeza urâciunea care pustieşte.“ şi versetele următoare), care în timpul acela vor fi reintroduse de către iudei şi probabil reintroduse sub protecţia lui antihrist însuşi, pe când el încă îi linguşea. După aceea el, în timp ce nu va ţine seamă de niciun dumnezeu şi se va înălţa mai presus de toate, va onora pe dumnezeul străin al puterii (Daniel 11.38-39 „(11:38) Dar va onora în locul Lui pe dumnezeul cetăţuilor; şi pe un dumnezeu pe care părinţii săi nu l-au cunoscut îl va onora cu aur şi cu argint şi cu pietre preţioase şi cu lucruri plăcute. (11:39) Şi va lucra în întăriturile cetăţuilor cu un dumnezeu străin; cui îl va recunoaşte îi va mări gloria şi-l va face să stăpânească peste cei mulţi şi le va împărţi ţara drept răsplată.“); fără îndoială puterea omului, care este personificată în imaginea celei de-a patra împărăţie, al cărei cap este el însuşi. El este imaginea fiarei, căreia el îi poate da un suflet viu, care vorbeşte şi căreia va trebui să i se aducă închinare, pentru a nu fi pedepsiţi cu moartea (Apocalipsa 13.13-15 „(13:13) Şi face semne mari, încât face să se coboare chiar foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor. (13:14) Şi îi înşală pe cei care locuiesc pe pământ din cauza semnelor care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie şi a rămas în viaţă. (13:15) Şi i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să şi vorbească şi să facă să fie ucişi toţi cei care nu se vor închina chipului fiarei.“). El este „urâciunea pustiirii în Locul Sfânt”, pe care l-a prevestit Isus

ucenicilor Săi, şi despre care a vorbit mai înainte profetul Daniel (Matei 24.15 „(24:15) Când veţi vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în loc sfânt (cine citeşte să înţeleagă),“). „Urâciunea” – aşa numeau iudeii pe idoli (1 Împăraţi 11.5-8 „(11:5) Şi Solomon a umblat după Astarteea, zeiţa sidonienilor, şi după Milcom, urâciunea amoniţilor. (11:6) Şi Solomon a făcut rău înaintea Domnului şi n-a urmat deplin pe Domnul, ca David, tatăl său. (11:7) Atunci Solomon a construit o înălţime lui Chemoş, urâciunea Moabului, pe dealul care este în faţa Ierusalimului, şi lui Moloh, urâciunea fiilor lui Amon. (11:8) Şi la fel a făcut pentru toate soţiile lui străine, care ardeau tămâie şi jertfeau dumnezeilor lor.“) – „pustiirii” sau a lipsei de mângâiere, deoarece toţi care refuză să i se închine vor fi omorâţi. Aceasta este ceea ce va fi oferit lumii spre închinare! În felul acesta acest hulitor obraznic va îndepărta tot ce aminteşte de Dumnezeu, de Legea Sa şi de slujba Sa, atât faţă de oameni în general, cât şi faţă de Israel în special, ca să se prezinte pe sine însuşi ca Dumnezeu. Da, acesta este „omul păcatului, fiul pierzării, protivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.3-4 „(2:3) Nimeni să nu vă înşele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credinţă şi nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii, (2:4) care se împotriveşte şi se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuşi se aşază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu.“).

Umbre şi antemergători ai lui antihrist

El este în germenele şi chipul lui faraon, vrăjmaşul mândru împotriva lui Dumnezeu şi al poporului Său, care zice: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” El este Nebucadneţar, care sub pedeapsa cu moartea porunceşte ca toate popoarele şi limbile să cadă înaintea chipului de aur, pe care el l-a lăsat să fie ridicat în ţinuturile Babilonului (Daniel 3). El este un Dariu, care a interzis ca cineva să dorească ceva de la vreun dumnezeu sau de la vreun om, în afară de el (Daniel 6). El este un Alexandru, numit cel mare, care voia să se prezinte ca fiu al lui Jupiter, aceasta înseamnă al marelui dumnezeu al cerului. El este Roma păgână, care în simbolurile puterii sale, în chipul cezarului său, înaintea cărora trebuia să se ardă tămâie sub ameninţarea cu pedeapsa cu moartea, a lăsat să i se aducă închinare. Căci satan nu a renunţat niciodată la planul său de a-l face pe om să se aşeze în locul lui Dumnezeu şi astfel să i se închine lui însuşi; şi imperiile naţiunilor au fost în mod deosebit scena eforturilor sale. El este, dacă se vrea, papa, care se lasă adorat pe scaunul lui episcopal; el este în toţi învăţătorii falşi, care în vreun fel oarecare au tăgăduit pe Isus Hristos, Dumnezeu revelat în carne, sau Îi jefuiesc unele raze ale gloriei Sale. Toţi aceştia au fost însufleţiţi de duhul lui antihrist, de acest duh, care era în lume deja în timpul apostolului Ioan; ei erau antihrişti, dar nu erau *antihristul* (1 Ioan 2.18; 4.3 „(2:18) Copilaşilor, este ceasul din urmă şi, după cum aţi auzit că vine Antihrist, chiar acum s-au ridicat mulţi antihrişti; de aici cunoaştem că este ceasul din urmă.“ „(4:3) şi orice duh care nu Îl mărturiseşte pe Isus Hristos venit în carne nu este din Dumnezeu: şi acesta este duhul lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine, şi acum este deja în lume.“).

Acestea erau numai încercări, prin care satan a făcut un preludiu a ceea ce el va face în ultimele zile ale veacului, va împlini în capul ultim al celei de-a patra împărăţie, când el va tăgădui public pe Tatăl şi pe Fiul şi nu va recunoaşte nici un alt dumnezeu, în afară de el însuşi.

Cu siguranţă el va veni atunci prin acţiunea lui satan; căci satan îi va da nu numai scaunul său de domnie, lumea aceasta bogată şi gloria ei, pe care Isus le-a refuzat (Matei 4.8-19), ci el îi va da şi puterea şi autoritatea lui, ca să facă semne mari, aşa că el va face chiar să coboare

foc din cer pe pământ înaintea oamenilor (Apocalipsa 13.2,13-15 „(13:2) Şi fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, şi picioarele ei, ca ale unui urs, şi gura ei, ca gura unui leu; şi balaurul i-a dat puterea lui şi tronul lui şi autoritate mare;“ „(13:13) Şi face semne mari, încât face să se coboare chiar foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor. (13:14) Şi îi înşală pe cei care locuiesc pe pământ din cauza semnelor care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor care locuiesc pe pământ să-i facă un chip fiarei, care are rana de sabie şi a rămas în viaţă. (13:15) Şi i s-a dat să dea suflare chipului fiarei, încât chipul fiarei să şi vorbească şi să facă să fie ucişi toţi cei care nu se vor închina chipului fiarei.“). Acest om al păcatului vine „cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase” (2 Tesaloniceni 2.9). Se pare că el nu va fi singurul posesor al acestei puteri diabolice, deoarece Domnul, când vorbeşte despre momentul acesta, spune: „se vor scula Hristoşi mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi” (Matei 24.24). De altfel Dumnezeu „va trimite (tuturor acelora care vor merge la pierzare, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi) o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi” (2 Tesaloniceni 2.10-12).

Vai, ce îngrozitoare sunt aceste timpuri! Ce viitor pentru lume! Dacă deja acum, când Dumnezeu constrânge sufletele la credinţă, ca să le salveze, adevărul are aşa puţină atracţie pentru cei mai mulţi şi rătăcirea are o influenţă aşa de mare, ce va fi atunci?

Prigoane pentru toţi aceia care nu se supun lui antihrist

De altfel satan va lega prigoane îngrozitoare de toate înşelătoriile lui, şi anume împotriva tuturor acelora care nu se supun voii lui, şi nici nu vor să se închine chipului fiarei; căci el „va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt” (Daniel 7.25; 8.24). I se va da să facă război împotriva sfinţilor şi să-i biruie (Apocalipsa 13.7-8 „(13:7) Şi i s-a dat să lupte împotriva sfinţilor şi să-i învingă; şi i s-a dat autoritate peste orice seminţie şi popor şi limbă şi naţiune; (13:8) şi i se vor închina toţi aceia care locuiesc pe pământ, al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat.“). În mod deosebit el va omorî pe aceşti doi martori (probabil Moise şi Ilie, Luca 9.30-31 „(9:30) Şi, iată, vorbeau cu El doi bărbaţi, care erau Moise şi Ilie, (9:31) care, arătându-se în glorie, vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim.“; 2 Împăraţi 1.10 „(1:10) Şi Ilie a răspuns şi a zis căpeteniei peste cincizeci: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să coboare foc din ceruri şi să te mistuie, pe tine şi pe cei cincizeci ai tăi!“ Şi a coborât foc din ceruri şi i-a mistuit, pe el şi pe cei cincizeci ai lui.“; 1 Împăraţi 17.1 „(17:1) Şi Ilie tişbitul, dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că în anii aceştia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu“.“; Iacov 5.17 „(5:17) Ilie era un om cu aceeaşi fire ca noi şi s-a rugat cu stăruinţă să nu plouă şi n-a plouat pe pământ trei ani şi şase luni;“; Exodul 7.17 „(7:17) Aşa zice Domnul: «Prin aceasta vei cunoaşte că Eu sunt Domnul: iată, voi lovi cu toiagul care este în mâna mea apele care sunt în râu, şi se vor preface în sânge.“), care prorocesc îmbrăcaţi în saci în Cetatea lui Dumnezeu, care atunci va fi numai Sodoma şi Egipt (Apocalipsa 11.3-12). De asemenea, cei credincioşi strigă către Dumnezeu în teama lor şi zic: „Pentru ce stai aşa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz? ... Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioşi, pier credincioşii dintre fiii oamenilor ... Nebunul zice în inima lui: „Nu este Dumnezeu” ... Mănâncă pe poporul Meu, cum mănâncă pâinea ... Cine va face să pornească din Sion izbăvirea lui Israel?” (Psalmul 10.1; 12.1; 14.1; 14.4; 53.6) „Priveşte din cer şi vezi”, spun ei, „din locuinţa Ta cea sfântă şi slăvită: unde este râvna şi puterea Ta? Fiorul inimii Tale şi îndurările Tale nu se mai arată faţă de noi. ... O! De ai despica cerurile, şi Te-ai coborî!”. (Isaia 63.15-64.1)

Dar este furtuna Domnului, mânia Lui aprinsă, care se revarsă. Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini şi va înfăptui planurile inimii Sale (Ieremia 23.19-20 „(23:19) Iată, furtuna

Domnului, furia, izbucneşte; şi un vârtej puternic se va abate peste capul celor răi. (23:20) Mânia Domnului nu se va potoli până nu va face şi până nu va împlini gândurile inimii Sale: în zilele din urmă o veţi înţelege lămurit.“). Acestea sunt „zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce este scris” (Luca 21.22-27). Toate popoarele se adună ca să lupte împotriva Ierusalimului, care va fi pedepsit cu tunete, cutremure de pământ, cu semne în cer şi pe pământ, cu sânge şi foc (Isaia 29.6 „(29:6) Vei fi cercetată de Domnul oştirilor cu tunet şi cu cutremur şi cu vuiet mare, cu vârtej de vânt şi furtună, şi flacără de foc mistuitor.“; Matei 24.29 „(24:29) Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat şi luna nu-şi va da lumina şi stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate.“). Cetatea va fi cucerită, casele jefuite, şi jumătate din cetate va fi dusă în captivitate (Zaharia 14). Sângele sfinţilor va fi vărsat în Ierusalim ca apa; trupurile lor moarte vor fi date ca hrană păsărilor cerului şi carnea lor va fi dată fiarelor ţării (Psalmul 79.2,3 „(79:2) Trupurile neînsufleţite ale slujitorilor Tăi le-au dat ca hrană păsărilor cerurilor, carnea sfinţilor Tăi fiarelor pământului. (79:3) Le-au vărsat sângele ca apa în jurul Ierusalimului şi n-a fost nimeni ca să-i înmormânteze.“).

Acesta „va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi” (Ieremia 30.4-7; Daniel 12.1 „(12:1) Şi, în timpul acela, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău; şi va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o naţiune, până în timpul acela. Şi, în timpul acela, poporul tău va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte.“; Matei 24.21 „(24:21) pentru că atunci va fi necaz mare, aşa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.“). Aceasta este încercarea, care va veni peste toată faţa pământului, ca să încerce pe locuitorii pământului, şi pentru care Adunarea are făgăduinţa să fie păzită de acest ceas (Apocalipsa 3.10 „(3:10) Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.“). Realmente în acel ceas ea va fi la Domnul ei, departe de domeniul lui satan şi al răutăţii.

Cei înţelepţi dintre sfinţii de pe pământ din timpul acela, când vor vedea urgia venită peste cetatea sfântă, îşi vor aminti de cuvintele Domnului şi vor fugi în pustie (Matei 24.15-18 „(24:15) Când veţi vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în loc sfânt (cine citeşte să înţeleagă), (24:16) atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munţi; (24:17) cine este pe acoperiş să nu coboare ca să ia cele din casa lui; (24:18) şi cine este la câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-şi ia haina.“; Isaia 26.20-21 „(26:20) „Vino, poporul Meu, intră în camerele tale şi închide-ţi uşile după tine. Ascunde-te pentru puţine clipe, până va trece mânia. (26:21) Pentru că, iată, Domnul iese din locul Său ca să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului asupra lor; şi pământul va da pe faţă sângele său şi nu-i va mai acoperi pe ucişii săi“.“). De acolo vor striga către Dumnezeu, aşa cum un cerb strigă după apa proaspătă (Psalmul 42; 43; 44; 74, etc.). Ei sunt femeia căreia i s-a pregătit un loc în pustie, pentru ca acolo, departe de faţa şarpelui, să fie hrănită 1260 de zile sau o vreme, vremi şi jumătatea unei vremi (Apocalipsa 12.6,14 „(12:6) Şi femeia a fugit în pustiu, acolo unde ·avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şaizeci de zile.“ „(12:14) Şi i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp şi timpuri şi jumătate de timp, departe de faţa şarpelui.“); şi acesta este timpul puterii mari a lui antihrist (Daniel 7.25 „(7:25) Şi el va rosti cuvinte împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii locurilor preaînalte şi va gândi să schimbe timpurile hotărâte şi legea; şi ei vor fi daţi în mâna lui până la un timp şi timpuri şi o jumătate de timp.“). Ei reprezintă pe Noe păzit în corabie în mijlocul apelor potopului, ca să repopuleze din nou lumea – aşa cum Enoh răpit la cer înainte de a veni judecata reprezintă Adunarea.

Reprezintă papalitatea pe antihrist?

Noi suntem desigur departe de sistemul care face din papa pe antihrist. Chiar numai pe baza faptului că s-a înţeles această bază mare, că Adunarea, cu tot ce se referă la ea, a fost o taină

ascunsă vizionarilor din vechime – dacă s-a văzut că acest principiu îndreptăţit prin totalitatea profeţiilor va deveni o cheie pentru înţelegerea unor locuri din Scriptură, care altfel ar fi inexplicabile, cum se mai poate atunci ţine cu tărie la un sistem, după care, cu totul în contradicţie cu acest principiu, Daniel ar fi văzut în cornul mic întreaga istorie a papalităţii?

Dacă de altfel, aşa cum am văzut, cei zece împăraţi, reprezentaţi prin cele zece coarne, apar abia în cea de-a patra împărăţie reapărută, atunci împăratul prezentat prin cornul mic nu poate fi papa, deoarece el apare abia după ei. „Cele zece coarne înseamnă că din împărăţia aceasta se vor ridica zece împăraţi. Iar după ei se va ridica un altul" (Daniel 7.24). El urmează chiar abia după nimicirea curvei, deoarece aceasta va fi nimicită de cei zece împăraţi (Apocalipsa 17.16 „(17:16) Şi cele zece coarne, pe care le-ai văzut, şi fiara, aceştia o vor urî pe curvă şi o vor face pustie şi goală şi carnea ei o vor mânca şi pe ea o vor arde în foc;"), în timp ce cornul mic, prin faptul că a nimicit trei, se va deosebi de înaintaşii lui.

Dacă cornul mic al capitolului 7 şi 8 din Daniel reprezintă aceeaşi personalitate, aşa cum am văzut, atunci acesta nu poate fi papa, deoarece el, ca să împlinească ambele profeţii, trebuie să vină dintr-o parte a împărăţiei lui Alexandru, care este unit cu împărăţia romană – deoarece el, va apărea „către sfârşitul mâniei" (Daniel 8.19), deoarece el „s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, şi spre ţara cea minunată" (Daniel 8.9-13), şi deoarece în cele din urmă el va găsi Templul reconstruit şi atunci va trebui să facă să înceteze jertfa zilnică, care a fost reintrodusă.

În cornul mic din Daniel 8 s-a văzut şi Mahomed; dar sub toate însuşirile, pe care le prezintă profeţia, el se poate referi cel mai bine numai la unul singur, altul decât la papa, şi anume că el va creşte spre miazăzi, spre răsărit şi spre ţara minunată. În ceea ce priveşte originea lui, Mahomed a venit din Arabia, o ţară mult îndepărtată, care a fost supusă lui Alexandru şi Împărăţiei Romane. Deci el nu poate fi cornul mic, deoarece el descinde din copiii lui Israel, din acel „măgar sălbatic printre oameni, a cărui mână va fi împotriva tuturor oamenilor şi mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui, şi va locui în faţa tuturor fraţilor lui" (Geneza 16.12).

Antihrist se va aşeza în Templul lui Dumnezeu şi se va da drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4 „(2:4) care se împotriveşte şi se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare, încât el însuşi se aşază în templul lui Dumnezeu, prezentându-se pe sine că este Dumnezeu."). În care templu stă acum papa? În biserica lui Petru din Roma? Dar aşa cum am spus, se acordă prea multă onoare unui templu al idolilor, dacă el este numit Templul lui Dumnezeu. Cuvântul, care totdeauna se explică singur, nu cunoaşte nici un alt Templu al lui Dumnezeu, decât casa care I-a fost construită pe muntele Sion la Ierusalim, şi despre care El a spus: „Acum, aleg şi sfinţesc casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie" (2 Cronici 7.16); în afară de aceasta, trupul creştinului este numit templul lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.19 „(6:19) Sau nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveţi de la Dumnezeu, şi voi nu sunteţi ai voştri?") şi de asemenea şi Adunarea; însă Adunarea care este compusă din sfinţi în Hristos Isus şi nu creştinătatea decăzută (1 Corinteni 3.16,17 „(3:16) Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? (3:17) Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt şi aşa sunteţi voi."; compară cu Corinteni 1.1-9; 6.11). Deoarece antihrist nu se poate aşeza în Templul lui Dumnezeu în aceste ultime două înţelesuri, drept urmare poate fi vorba numai de Templul din Ierusalim. Aceasta este de altfel confirmat prin alte detalii ale profeţiei, de exemplu amintirea jertfei zilnice, care nu poate fi alta

decât aceea despre a cărei orânduire citim în Exodul 29.38-42 „(29:38) Şi iată ce vei aduce pe altar: doi miei de un an, în fiecare zi, neîncetat. (29:39) Vei jertfi un miel dimineaţa şi pe al doilea miel îl vei jertfi între cele două seri. (29:40) Şi a zecea parte din floarea făinii, frământată cu a patra parte dintr-un hin de untdelemn bătut, pentru un miel; şi a patra parte dintr-un hin de vin, ca dar de băutură. (29:41) Şi pe al doilea miel îl vei jertfi între cele două seri; îl vei jertfi cu acelaşi dar de mâncare ca dimineaţa şi cu acelaşi dar de băutură, ca mireasmă plăcută, o jertfă prin foc pentru Domnul. (29:42) Va fi arderea de tot neîncetată în generaţiile voastre, la intrarea cortului întâlnirii, înaintea Domnului, unde Mă voi întâlni cu voi, ca să vorbesc acolo cu tine.“.

„Acesta este antihrist”, spune Scriptura (1 Ioan 2.22 „(2:22) Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduieşte că Isus este Hristosul? Acesta este Antihristul: cel care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul.“), „cel care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul”. Papa niciodată nu a tăgăduit nici pe Tatăl şi nici pe Fiul. Dimpotrivă, pe existenţa lor el construieşte schela doctrinară a rătăcirilor lui. Şi dacă se ajunge să se lepede complet Tatăl şi Fiul, atunci se leapădă şi papa, care se dă reprezentantul lor.

Caracteristica esenţială a antihristului este contrastul în care el stă faţă de Hristos în funcţiile şi misiunile lui, aşa cum numele însăşi face aluzie. Unde este de exemplu contrastul cu Isus, care ca Om a slujit în Israel trei până la patru ani şi S-a prezentat acestui popor ca Împărat şi Profet, în papalitate, într-un sistem religios, sau cel puţin într-o succesiune de oameni cu caractere diferite, care s-au succedat în rest pe parcursul secolelor, fără să aibă ceva a face cu iudeii? Contrastul lipseşte aici total. Dimpotrivă el există în toată puterea lui, când antihrist este un om, care ocupă o funcţie în Israel timp de trei ani şi jumătate, prin aceea că el se prezintă acestui popor ca împărat şi profet şi el va fi primit ca atare. Atunci se înţeleg cuvintele clare ale lui Isus: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi” (Ioan 5.36).

În sfârşit ar trebui să se creadă că printr-o observare liniştită a ceea ce se petrece în creştinătate ar fi de ajuns să se înceteze a face din papalitate pe antihrist. Se găsesc numai în papalitate învăţători falşi, raţionalismul, dragostea de lume, de bunurile şi gloria ei? Ce creştini trişti sunt cei mai mulţi care sunt adversari ai lui papa! Ce Împărăţie a lui Dumnezeu ar fi aceea, dacă din creştinătate s-ar înlătura papa şi papalitatea! Şi apoi, unde să se caute astăzi în papalitate această putere de orbire, care va atrage la sine mulţimi de popor, unde chiar şi cei aleşi ar fi înşelaţi, dacă ar fi posibil? El ar putea să fi avut această putere până la un anumit moment, când popoarele aveau încă nevoia după o religie; însă satan a lucrat cu succes printre acestea, ca să le reţină de la aceasta. Dacă papalitate păstrează adepţii ei, aceasta este aşa pentru că cel puţin cei mai mulţi dintre ei au ajuns la un grad de necredinţă şi indiferenţă aşa de mare, că li se pare neplăcut să ia în serios vreo convingere religioasă, ca să se ataşeze mai mult de una decât de cealaltă. Ei rămân acolo, ca şi cei mai mulţi protestanţi, unde i-a aşezat naşterea lor. Papalitatea este astăzi un câmp subminat de focul subpământean al necredinţei, care este acoperit numai cu un strat subţire de creştinism fals; de îndată ce acest strat dispare, necredinţa va izbucni ca un vulcan în împotrivire şi hulire împotriva lui Dumnezeu şi a Unsului Său.

Duhul antihristic

Adevăratul duh antihristic este în toată creştinătatea, în protestantism ca şi în catolicism; el este necredinţa, care pune pe om în locul lui Dumnezeu, şi materialismul, care face din pământ cerul său. Acesta este anticreştinismul, de care trebuie să ne păzim în zilele noastre,

căci noi îl putem remarca chiar şi în interiorul bisericii.

Dacă de exemplu te faci judecător, şi începi să spui în ce măsură o parte sau alta a Scripturii merită încrederea, sau dacă anumite afirmaţii ale Scripturii sunt făcute fără rod, prin aceea că sunt spiritualizate; dacă în biserică se acordă loc talentului omenesc, banilor sau unei poziţii lumeşti înalte, ce este aceasta altceva, decât punerea omului în locul lui Dumnezeu? În loc să se aştepte venirea Domnului pentru a lua Adunarea Sa din lume, te conformezi aici sub o presupusă Împărăţie a lui Dumnezeu realizată prin Evanghelie cu ajutorul a tot felul de surse ale civilizaţiei; dacă se arată aceeaşi râvnă ca şi copiii veacului acesta, ca să câştigi bani, pentru a avea parte de plăcerile vieţii acesteia şi de savurarea luxului; nu înseamnă aceasta atunci că faci din pământ cerul tău?

Tradus de la: Der gegenwärtige und der zukünftige Zeitlauf (9)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariţie 1857

Traducere: Ion Simionescu